

Generositat declinada en clau domèstica

La Fundació Rafael Masó, vides trenades vora el riu

Narcís-Jordi Aragó i Mercè Huerta, en donar casa seva el 2006, van tensar el llaç antic dels Masó amb la ciutat. Aquesta era una relació simbiòtica d'experiència ciutadana d'orgull i servei. Girona donava i prenia sentit en les coses viscudes a la casa, i des d'aquell moment tot canviava i tot romania igual, mirant la casa des de fora per entendre la ciutat des de dins.

ROSA MARIA GIL I TORT > TEXT

La voluntat de compartir una decisió llargament mesurada, amb la maduresa dels anys viscuts i la certesa de posseir quelcom singular. La generositat de voler deixar-ho a la ciutat que ells estimaven. La il·lusió del primer dia en obrir les portes de casa seva, a l'hora acordada, i d'anar obrint carpetes i armaris, per desprecintar històries i records de moltes vides. El tempo de cada relat, inscrit en la tinta de cada paper, de cada estampa, de cada fotografia. La mirada càlida del que es desprèn de quelcom molt preuat, entre la certesa i la incertesa de fer el que toca, que no és res més que el que ells han decidit, en converses pausades a la llum de

totes les hores del riu. I en cada història, una baula més d'aquella nissaga teixida a la casa pairal. Històries alegres de festejos, batejos, naixements, projectes i premis. Històries tristes de malalties, morts, desenganys. Records de presències avui il·lustres i aleshores tan casolanes. Moments per rellegir a la llum de la història. Moments per confessar, per explicar gairebé xiuxiuejant, moments que voldrien en part oblidar, però que en el record els trempen i els fan forts.

Després de la decisió presa, l'alleujament progressiu els confirmava que havien obrat bé

AJUNTAMENT DE GIRONA. CRDI [JOAN MASÓ VALENTI] 1923

I així anar fent, carpeta a carpeta i generació a generació, confegint la clau per interpretar molt més que la història d'una família, d'un carrer, d'una ciutat i d'un país. I al mateix temps, somniant la perpètua conservació de tot aquell bagatge, volent pensar que estarà en les millors mans. Una experiència sublim que moltes vegades havien previst, però no per això menys apassionant. Després de la decisió presa, l'alleujament progressiu que els confirmava que havien obrat bé. Que allò que en part havia donat sentit a la seva vida es materialitzava en un llegat per explicar tantes coses.

I després, els detalls pràctics de donar forma legal a un somni, posar sobre paper les coordenades d'aquella aventura, l'inventari, les condicions

AJUNTAMENT DE GIRONA. CRDI [JOSEP MARIA OLIVERAS] 2006

AJUNTAMENT DE GIRONA. FUNDACIÓ MASÓ. 2016

>> Retrats de Narcís-Jordi Aragó i Mercè Huerta, i el menjador de la Casa Masó en diferents moments de la història.

i la dinàmica sempre farragosa de la restauració d'una casa que continuava essent casa seva, però que cada vegada més havia de ser la casa de tots. Saber conviure amb les obres, amb els comentaris, amb decisions no sempre del tot compartides, amb humilitat, oblidant sentiments de pertinença i confirmant-se en el fet d'estar, aleshores ja, trepitjant quelcom que ja no era seu perquè havien decidit donar-ho.

I per fi, preparar l'obertura, reobrir totes les caixes per fer presents tots els objectes i, amb ells, tots els records. I explicar el què, el com i el perquè de cada detall. Omplir amb il·lusió el pot de cigrons, el setrill d'oli, disposar les balances, tornar a penjar les cortines, encertar amb els cobrellits...

I darrerament, el comiat suau de tot plegat, l'anar reomplint les arques del que volia que perdurés, del que tenia sentit relligar al destí de la casa, com sempre havia estat. L'anar desfent el camí de tota una vida, guspises de records infantils, juvenívols, madurs i també dels penúltims moments. Fer les

Allò que en part havia donat sentit a la seva vida es materialitzava en un llegat per explicar tantes coses

maletes amb l'austeritat de l'humil, essent espartà en les decisions, gasiu en la notorietat, dissenyant amb el cap fred i el cor calent com volia ser recordat. Què mereixia ser guardat i què era prescindible. Sabent que, més aviat que tard, ells mateixos serien un record trenat en les estances, les ombres i els canvis de llum d'una casa que exhala la seva presència pels racons, al costat dels avantpassats que hi van néixer, viure, estimar i morir. Sempre amb les portes obertes a aquells que s'hi atansin a la recerca d'històries, identitats i records, miralls d'uns temps i d'un país.

Rosa Maria Gil i Tort és doctora en Història Contemporània i tècnica de la Fundació Rafael Masó.